

Davant el moment històric que viu Catalunya

El **Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans** (GSJ) va néixer dins dels grups cristians de drets humans per vetllar i promoure de manera específica els drets dels pobles i de les nacions. Aquest és un àmbit plenament recollit i tractat per la doctrina social de l'Església, amb importants referències en el magisteri pontifici i conciliar.

El Grup Sant Jordi, des d'aquesta doble condició –la de cristians i la de catalans– viscuda sense cap contradicció en el marc del pensament social cristià, i com a defensors dels drets dels pobles, no podem deixar de dir alguna cosa en relació al moment que està vivint Catalunya.

Volem afirmar els drets bàsics que tenim l'imperatiu ètic de defensar tots els cristians i, en un altre pla més contingent, volem aportar la nostra visió sobre la diversitat d'opcions polítiques igualment legítimes que es poden obrir en un procés d'autodeterminació.

1. El GSJ afirma i reclama el dret a l'autodeterminació aplicat avui a Catalunya

En primer lloc, i abans de qualsevol posicionament concret sobre l'esdevenidor de Catalunya, voldríem que els valors democràtics i els ensenyaments de l'Església fossin cordialment acceptats pels catòlics tant de Catalunya com d'Espanya. Específicament *el dret a l'autodeterminació de cada poble* afirmat pel magisteri tal com recull el Compendi de la Doctrina Social de l'Església¹.

L'Església a Catalunya ha reconegut secularment el caràcter nacional de Catalunya i això la fa subjecte de drets com el de l'autodeterminació, sense que hi càpiga restriccions ni tortuoses interpretacions de l'abast d'aquest dret per presentar-lo com aliè a un cas com el català.

La defensa del dret a l'autodeterminació, exercit de manera plenament democràtica i pacífica, és una opció política fonamental i no partidista. És una afirmació de les bases del joc en coherència plena amb el pensament social cristià que ens agradaria veure defensat vigorosament per tothom que se senti interpel·lat per una visió cristiana de la vida, més enllà de les seves adscripcions nacionals i més enllà de les opcions concretes que davant d'un plantejament d'autodeterminació es puguin mantenir. Entenem que es tracta d'una exigència bàsica d'ètica cristiana i de convicció democràtica.

2. El GSJ defensa que mitjançant l'exercici de l'autodeterminació Catalunya superi el marc legal espanyol que avui la condiciona

Més enllà d'aquesta primera i elemental defensa del primer dret dels pobles, què és el de ser i el de decidir sobre el seu futur, també és pertinent la reflexió sobre quina estructuració nacional convé avui a Catalunya. Som plenament conscients que en aquest terreny les opcions èticament vàlides poden ser diverses.

¹ El núm. 157 del *Compendi de la Doctrina Social de l'Església* diu: *El camp dels drets de l'home s'ha estès als drets dels pobles i de les Nacions, ja que «el que és veritat per a l'home ho és també per als pobles». El Magisteri recorda que el dret internacional «es basa sobre el principi de l'igual respecte, per part dels Estats, del dret a l'autodeterminació de cada poble i de la seva lliure cooperació amb vista al bé comú superior de la humanitat»; la pau es fonamenta no només en el respecte dels drets de l'home, sinó també en el dels drets dels pobles, particularment el dret a la independència.(...).*

La Doctrina Social de l'Església ens forneix de principis i criteris, com l'abans esmentat de l'autodeterminació, però la seva aplicació a cada cas passa per la mediació del judici de les persones implicades en cada moment històric.

És en aquest sentit, de contribuir a aquest judici sobre el moment que estem vivint i sobre allò que avui convé a Catalunya, que el Grup Sant Jordi recorda allò que fa ja prop de 40 anys va manifestar en el document "Catalunya avui". En esmentar les *exigències progressives que són irrenunciables*, cita *l'exercici del dret dels Països Catalans a l'autodeterminació d'acord amb la resolució 2.200 de les Nacions Unides* i encara, afegeix, *en aquesta hora d'integració europea, els Països Catalans, sense oblidar la seva fraternitat amb els altres pobles ibèrics, veuen en l'Europa de les Regions el camí de la seva plenitud històrica, amb la recuperació de la seva unitat nacional, per damunt dels Pirineus, a la qual mai no han renunciat*².

En aquests darrers 40 anys, el reconeixement de Catalunya ha tingut importants avenços, però ara ens trobem en una nova cruïlla. El procés autonòmic ha arribat a un atzucac amb el xoc de legitimitats que suposa la sentència del Tribunal Constitucional respecte la sobirania popular expressada en els parlaments català i espanyol i en el referèndum sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006. A més a més, el mateix Estatut és incomplet de manera continuada pel govern espanyol.

Aquesta situació, juntament amb els anhels i els sentiments del poble de Catalunya, ens porta a considerar plenament oportú i legítim optar per un Estat propi, el procés cap el qual s'ha de fer amb l'exercici pacífic i democràtic del dret a l'autodeterminació i comptant amb l'àmplia majoria dels ciutadans de Catalunya.

Desitjaríem, naturalment, que un cop assolit el nou Estat, no només es mantingués un bon veïnatge sinó també una franca voluntat de cooperació amb l'estat espanyol, en el marc de la Unió Europea, de la qual en som i hem de continuar formant-ne part.

Barcelona, novembre 2012

² Núm. 50 i 51 del document CATALUNYA, AVUI. *Reflexions d'uns cristians, en el vint-i-cinquè aniversari de la Proclamació Universal dels Drets de l'home. Barcelona, 10 de desembre de 1973* (pàg. 28). Amb peu d'impremta de Toulouse.